

behøves ikke saadanne Egenkaber, og ved visse Retter kunne visse Sagførere møde, som ikke maae møde ved andre. Man kan imidlertid ikke nægte, at det kan være ligesaa vigtigt for en Part, hvorledes hans Sag behandles f. Ex. ved Birkethinget i Kjøbenhavns Amt, som ved Hof- og Stadsretten; men den Sagfører, som kan møde ved Birkethinget, maa ikke møde ved Hof- og Stadsretten. Dette medfører ogsaa en anden Uleilighed; thi det er ikke tilstrækkeligt, at en Mand faaer en Sagfører til at antage sig sin Sag, idet en Sag ikke altid kan tilendebringes ved een Ret, men skal undertiden appelleres til højere Ret, og desuden kan der føres Vidner ved Retten. Naar en Mand skal lade føre to Vidner, og Kjøbenhavns Amts nordre Birk er Børnehøjs for det ene, og Hof- og Stadsretten for det andet Vidne, saa kan den Sagfører, som kan optage Vidneforhøret ved Birkethinget, ikke møde ved Hof- og Stadsretten; vedkommende Part skal derfor atter antage en anden Sagfører. Ifald Lovforslaget, som jeg ønsker, nyder Fremme, mener jeg, at der er visse Tilfælde, som det bør gives og visse Forandringer, der bør gøres deri, ialfald er der visse Foranstaltninger, som bør træffes, enten ved dette Lovforslag eller ved en anden Lov, eller ad administrativt Veie. Saaledes mener jeg, at visse Sagførere maae miste den Ret, de nu have til, udelukkende at møde i visse Tilfælde; de bør ogsaa, ifald de ønske det, fritages for at føre befalede Sager, men jeg formoder, at de fleste ikke ville ønske en saadan Frigørelse. Jeg antager ogsaa, at hvis Lovforslaget bliver fremmet, burde det bestemmes, at i Fremtiden skulde Sagførerne ikke have egentlige Bestallinger, men enten skulde Sagførelsen blot være et Slags borsgerlig Næringsvei, eller ogsaa maafee det kunde være aldeles frit, saaledes at Enhver, som Noget vilde betroee Sager, kunde føre dem. Jeg maa dog bemærke, at jeg i saa Henseende undtager Høiesteret, hvor der finder en egen Procesmaade Sted, og, saalange det er Tilfældet, mener jeg, at det bør blive der, som det er. De Uleiligheder, som følger af, at man ikke kan lade møde uden ved bestillede Sagførere i andre Retter, finde tildeels ikke Sted ved Høiesteret. Hvad nemlig offentlige Sager

angaaer, og de Sager, som Communen skal betale, som udføres af befalede Sagførere, saa troer jeg, at der enten dertil maatte bestilles særegne Sagførere, som havde en Bestalling af Staten eller en Bestikkelse af Communen, eller ogsaa at der maatte sluttes Accord af Staten eller Communen med Sagførerne, som skulde føre disse Slags Sager. Jeg vil endnu bemærke, at den Forskjel, som er imellem de forskjellige Sagføreres Rettigheder, uidentvilt ogsaa burde ophæves. Saaledes have nu enkelte Sagførere den Frihed, at de kunne lade møde ved Fuldmægtig, uden at give ham Fuldmagt hver enkelt Gang; de kunne udstede en almindelig Fuldmagt, som de kunne lade lase ved Retten, og saa kan deres Fuldmægtig møde for dem, men det kunne andre Sagførere ikke. Det synes at være en Begunstigelse for Sagførerne, men det er tillige en Begunstigelse for Parterne; de Parter, som bruge en saadan Sagfører, som kan lade møde ved sin Fuldmægtig, have lettere ved at faae deres Sager førte end de andre; thi naar en Sagfører ikke kan lade møde ved en Anden, uden at han skal antage en anden Sagfører i de Tilfælde, han ikke selv kan møde, eller idetmindste skal give en Fuldmagt paa stemplet Papir til En for at møde, saa maa han jo føre sin Principal det til Regning, og altsaa bliver Processen saa meget kosteligere for ham. Der er ogsaa en anden Ting, som jeg troer at burde fremhæve. Der blev talt ved den indledende Behandling om at kaste Skygge paa den hele Procuratorstand. Jeg troer vistnok ikke, at Noget her havde isunde at kaste Skygge paa den, men der er i den ældre Lovgivning virkelig kastet Skygge paa Procuratorstanden; jeg skal ikke tale om de Bestemmelser, som nu kunne anses forældede, men der er endnu et Par, som gælde den Dag idag, saasom, at en Procurator ikke maa bestikkes til Forligelsescommissair, og at man ikke maa lade møde i Forligelsescommissjonen ved en Procurator og heller ikke i Retterne, forsaavidt der skal prøves Forlig. Der ved vises en Mistillid til Procuratorerne, som de ikke for nærværende Tid fortjene. Det er i sig selv ogsaa en reen Illusion, at de ikke maae møde i Forligelsescommissjonen eller til